

Vicennalia

Quan l'any 1979 vàrem prendre la decisió, en l'aleshores Departament de Filologia Clàssica de la UAB, de publicar FAVENTIA, érem conscients que aquell departament, aleshores molt jove, es carregava amb una responsabilitat molt feixuga: tirar endavant l'única revista de la especialitat que s'editava en aquell moment a casa nostra.

El nom augural de FAVENTIA, un dels *agnomina* de *Barcino*, li fou favorable a la revista com ho ha estat també per a la ciutat, i heus-ne ací el resultat: el número 20.

FAVENTIA fou una il·lusió de joventut per a tots nosaltres i ben aviat fou una tribuna científica ben reconeguda que comptà i continua reben la col·laboració dels millors especialistes en el camp que abasta. Les paraules d'ànim en el moment inicial foren moltes, però també les prediccions d'una extinció per manca de mitjans econòmics i per pèrdua de l'entusiasme inicial a causa de les moltes dificultats amb què ens vam trobar.

Vint números són una bona mostra de tenacitat. La revista amb la seva nova coberta continua mantenint la modèstia volguda del seu disseny inicial i amb aquest vestit auster és present a tots els centres importants de recerca.

Som ara ben lluny de les setmanes en què, amb un «composer IBM», Neus Porta «picava» ella mateixa el primer fascicle de la revista, o aquell mateix estiu del 1979, quan a la impremta mateix vàrem corregir les proves del segon.

Després tot s'anà consolidant: la redacció, la producció i l'intercanvi. FAVENTIA és ara el producte assaonat de la tenacitat d'un grup de professors de Filologia Clàssica que l'han mantinguda, fins i tot en moments de crisi, en raó de les estructures departamentals, convençuts que la revista era el seu mirall i també la seva finestra a l'exterior.

Una tenacitat que després del meu trasllat a la UB no minvà, ans augmentà fins i tot. Els seus successius directors, coordinadors i secretaris i membres del consell de redacció, han portat FAVENTIA a les portes del volum que avui presentem.

El futur d'aquesta revista, que ha aspirat a refer la comunitat de les ciències de l'antiguitat i les pervivències posteriors des d'un punt de vista filològic d'horitzó ampli, sembla clar i fecund.

Només em queda donar gràcies a les companyes i companys que em permeteren iniciar aquesta revista i que en foren els principals sostenidors en moments de moltes dificultats. Els haig d'agrair també el fet d'haver volgut la seva continuïtat, demostrant així que la sentien com a seva.

Des de la perspectiva d'aquests vint anys crec realment que els vincles amb l'empresa científica i humana que representa FAVENTIA són cada vegada més estrets per part de tots aquells que hem contribuït, en la mesura del que hem pogut, a fer la que és: *Ad multos annos...* i, si fos possible, *ἐς αἰεί*.

Marc Mayer